

РЕШЕНИЕ

№ 7807

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8647** по описа за **2021** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 30055 от 31.08.2021 г. по описа на Административен съд – София град от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, Отдел „Пътна полиция“, с адрес: [населено място], [улица], чрез процесуалния си представител юрк. Х. Х. срещу Решение № 20160299 от 20.07.2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 14-и състав, постановено по НАХД № 9247/2020 г. С оспореното решение е отменен Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 1868510, издаден от СДВР, с който на А. Д. М., ЕГН:[ЕИК] за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева.

С касационната жалба се релевират основания за неправилност и необоснованост на решението на СРС. Твърди се, че електронният фиш съдържа всички задължителни реквизити за издаването му, безспорно е установено посоченото в ЕФ нарушение, както и че законово е ангажираната административнонаказателната отговорност на законния представител на търговското дружество. Оспорва извода на съда, че в случая е било налице задължение да бъде поставен пътен знак Е24 на участъка на пътя, на който се осъществява контрол. Моли съда да отмени

обжалваното решение и да постанови ново, с което да потвърди процесния електронен фиш.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът по касация на А. Д. М. - редовно призован, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура моли съда да потвърди оспореното решение.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, втори касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от лице с процесуална легитимация, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу електронен фиш. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване. От фактическа страна районният съд е приел, че на 19.12.2017 г. в 10:56 часа товарен автомобил, марка и модел „Д. Докер“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], ЕИК:[ЕИК], се движил в [населено място], [улица], срещу зала „А А.“, от [улица]към [улица], със скорост от 83 км/ч., когато бил засечен с автоматизирано техническо средство TFR1-M 575.

В коментирания пътен участък максимално разрешената скорост за движение на ППС била 50 км/ч., като липсвало ограничение на скоростта, различно от предвиденото в , въведено с пътен знак В26.

Видно от приложения протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта, съставен по образец, на 19.12.2017 г. за времето от 09:30 до 12:30 часа контрол върху скоростта на движение на пътните превозни средства е осъществяван чрез техническо средство, което работи в автоматичен режим, като след като бъде приведено в действие, същото функционира без намеса на контролен орган. С електронен фиш, серия К, № 1868510, издаден от СДВР, била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, на основание ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП, за нарушение на ал. 1 ЗДвП.

От приложенията по делото удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 и протокол № 7-39-17 от 05.10.2017 г. е установено, че автоматизирано техническо средство TFR1-M 575, под номер 4835 в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, към датата на нарушението - 19.12.2017 г. съответства на одобрените типове средства за измерване и е преминало последваща периодична проверка. В този смисъл съдът не споделя довода на жалбоподателя, че техническото средство не е било изправно.

От справка за собственика на превозното средство се установява, че товарен автомобил, марка и модел „Д. Докер“, Д. Докер“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], е с вписан ползвател [фирма].

За да отмени ЕФ, районният съд е приел, че ЕФ е издаден в предвидената в закона

писмена форма и съдържание, но в случая не е доказано изпълнението на изискването на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. /действаща към датата на извършване на нарушението/. СРС е приел още, че неправилно е ангажирана отговорност на дружеството, а е следвало наказанието да бъде наложено по отношение на неговия законен представител.

Решението е неправилно.

Действително разпоредбата на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г. /ред. ДВ бр. 19/2015 г., действащ към датата на извършване на нарушението/. Действително към датата на установяване на нарушението – 19.12.2017 г., с която са въведени правила относно използването на АТСС, е била действаща посочената разпоредба. Същата обаче противоречи на изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр.54/05.07.2017г., и на основание чл.13, ал.2 ЗНА не следва да се прилага.

В своите мотиви районният е посочил, че неправилно е ангажирана отговорност на дружеството - [фирма], посочено като ползвател на процесния автомобил от неговия собственик - „С. България“. В случая обаче административнонаказателна отговорност правилно е ангажирана именно на законния представител на [фирма] - А. Д. М..

Не се споделят изводите на районния съд досежно неправилно ангажираната административнонаказателна отговорност с процесния ЕФ.

На основание чл. 188, ал. 2 ЗДвП когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. Съгласно чл. 189, ал. 5, изр. „първо“ ЗДвП електронният фиш се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 ЗДвП. Касае се за въведена една законова презумпция, че извършител на нарушението е законният представител на дружеството - собственик на автомобила, с който е извършено нарушението или лицето, посочено от него в декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП. Като законен представител на юридическото лице следва да се има предвид лицето, което е вписано в съответния регистър към датата на връчване на електронния фиш. Управителят има възможност да поеме отговорността или по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП с писмена декларация да посочи лице, управлявало автомобила към датата на нарушението (предходен управител на дружеството или друго лице, в зависимост от наличната информация за управлението на автомобилите). Последното е изрично посочено в процесния ЕФ. В случая това право не е упражнено от наказаното лице, поради което правилно е ангажирана отговорност на А. Д. М..

Безспорно е доказано, че е нарушена посочената в ЕФ разпоредба. По аргумент от чл. 21, ал.1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл.21, ал.2 ЗДвП. В разглеждания случай, установената скорост на автомобила – 83 км/ч е установена в населено място при разрешена такава - 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство. Правилно е определен и размерът на наложената глоба. В чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП (към датата на извършване на нарушението) е предвидено, че за превишаване от 31 до 40 км/ч нарушителят се наказва с глоба в размер на 400 лева.

След като извършеното административно нарушение е безспорно установено, решението на СРС следва да бъде отменено като неправилно- постановено при нарушение на материалния закон, а обжалваният електронен фиш серия К № 1509786

на СДВР да бъде потвърден.

При този изход на спора на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, определено на основание чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 80 лв.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, втори касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20160299 от 20.07.2021 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 14-и състав, постановено по НАХД № 9247/2020 г.като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К № 1868510, издаден от СДВР, с който на А. Д. М., ЕГН:[ЕИК] за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 400 лева.

ОСЪЖДА А. Д. М., ЕГН:[ЕИК] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Членове: 1.

2.